

Rozhoduje záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Českých Budějovicích se strany jedné a okresním soudem jednak ve Velkém Sevljuši, jednak v Rahově na Podkarpatské Rusi se strany druhé k vyřízení žádosti Anny D-ové, manželky železničního zřízence ve V. u Českých Budějovic, o donucení manželského otce Ludvíka D-a k placení výživného pro nezl. Drahomíra D-a, vyslovil **N e j v y š š í s o u d**, že příslušným jest okresní soud v Českých Budějovicích.

D ů v o d y:

Jde o nárok na výživné nezletilého dítěte vůči manželskému otci podle Šu 141 obč. zák., tedy o záležitost nespornou (judikát čís. 237 bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1664 sb. Nowak). Věcně i místně jest příslušným okresní soud, u něhož má nezletilec své obecné sudiště ve sporech (§ 109 j. n.). Podle obsahu spisů bydlí nezletilec se svou matkou ve V. u Českých Budějovic a otec jest trvale exponovaným celním deklarantem ve Vyšoveldě (Valea Visaului) v Rumunsku a podléhá ředitelství československých státních železnic v Košicích. Své poslední bydliště v historických zemích Československé republiky měl podle spisů otec ve V. u Českých Budějovic. Místní příslušnost poručenských úřadů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi určuje se bydlištěm nebo místem pobytu nebo posledním bydlištěm opatrovancovým v uvedených zemích (§ 1 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 391 sb. z. a n.). Byť i tedy otec před svým dosazením do Vyšovaldy byl konal službu v Podkarpatské Rusi, není tam poručenského úřadu místně příslušného, protože tam nezletilý Drahomír D. nikdy nebydlel ani se nezdržoval a na obecném odvozeném sudišti tam nezáleží. Podle Šu 69 j. n. ve znění čl. II. čís. 6 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. a ze dne 19. prosince 1924, čís. 292 sb. z. a n. podržel otec svůj obecný soud, který měl v historických zemích Československé republiky naposledy. Toto obecné sudiště sdílí také nezletilé dítě podle Šu 71 j. n. a mimo to určuje se podle Šu 73 odstavec druhý j. n. jeho obecné sudiště také místem jeho trvalého pobytu. Ale, i kdyby Ludvík D. nebyl stále ustanoveným státním zaměstnancem podle Šu 69 j. n., platil by co do obecného sudiště jeho manželky a podle obdoby Šu 73 odstavec druhý j. n. též pro jeho nezletilé dítě předpis Šu 70 odstavec druhý j. n., totiž, že stálý pobyt manželky (dítěte) zakládá jejich obecný soud, když manžel (otec) své bydliště v tuzemsku zrušil. V každém případě jest tedy podle Šu 109 j. n. příslušným okresní soud v Českých Budějovicích.

Čís. 4711.

Ku povolení prozatímního opatření manželce, by manžel, exponovaný v cizině, byl donucen složit na soudě výživné pro nenarozené dítě a výlohy porodu, jest příslušným soud posledního bydliště manželova v historických zemích.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Nd I 47/25.)

Rozhoduje záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Českých Budějovicích se strany jedné a okresním soudem jednak ve Velkém Sevljuši, jednak v Rahově na Podkarpatské Rusi se strany druhé, k vyřízení žádosti Anny D-ové, manželky celního deklaranta bytem ve V., o prozatímní opatření donucením manžela Ludvíka D-a ke složení výživného pro nenarozené dítě a výloh porodu k soudu, vyslovil Nejvyšší soud, že příslušným jest okresní soud v Českých Budějovicích.

D ů v o d y:

Manželka žádá, aby její manžel donucen byl složit na soudě jednak výživné na tři měsíce pro manželské dítě ještě nenarozené, jednak výlohy porodu a odvolává se na obdoby §§ 167 a 168 obč. zák. ve znění první novely. Ať jde o opatření ve smyslu uvedených předpisů, tedy o řízení nesporné (viz motivy ve Věstníku min. práv. 1915 str. 553), neb o nějaké prozatímní opatření ve smyslu §§ 378—402 ex. ř., tedy o řízení exekuční, a ať v onom případě pokládá se za místně příslušný obecný soud manželčin nebo manželův, vždy jest k vyřízení žádosti místně i věcně příslušným okresní soud v Českých Budějovicích. Podle obsahu spisů bydlí manželka ve V. u Českých Budějovic a manžel jest trvale exponovaným celním deklarantem ve Vyšoveldě (Valea Visaului) v Rumunsku, a podléhá ředitelství československých státních železnic v Košicích. Své poslední bydliště v historických zemích Československé republiky měl manžel ve V. u Českých Budějovic. Podle §u 69 j. n. ve znění čl. II. čis. 6 zákona ze dne 1. dubna 1921, čis. 161 sb. z. a n. a zákona ze dne 8. června 1923, čis. 123 sb. z. a n. a 19 prosince 1924, čis. 292 sb. z. a n. podržel manžel svůj obecný soud, který měl v historických zemích Československé republiky naposledy. Toto obecné sudiště sdílí podle §u 70 odstavec první j. n. také manželka; mimo to měla by tu manželka také své samostatné obecné sudiště podle §u 70 odstavec druhý a §u 73 odstavec druhý j. n., protože manžel své bydliště v tuzemsku zrušil. Jde-li o prozatímní opatření podle exekučního řádu, žádané před zahájením sporu, platí tu předpis §u 387 odstavec druhý ex. ř. a §u 69 j. n., takže i v tom případě jest okresní soud v Českých Budějovicích obecným soudem tuzemským manžela Ludvíka D-a.

Čis. 4712.

Jednání, přičící se nařízení ze dne 28. listopadu 1919, čis. 644 sb. z. a n., jest nicotným. Jednání, přičící se zákonnému zákazu, jest ničí, třebaže nebyla na zákaz tato sankce zvlášť stanovena.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv II 749/24.)

Žalovaný ujednal počátkem října 1920 se žalující vídeňskou bankou, že jí dodá 100.000 Kč za určitý počet rakouských korun. Žaloba, domáhající se na žalovaném zaplacení 100.000 Kč, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o